

KM

KATOLIŠKI MISIJONI
LAS MISIONES CATOLICAS

XLIII, 6. JUNIJ 1969

MISION Y POBREZA

Por MANUEL DE UNCITI

¿Qué estado de pobreza presenta el mundo de hoy?

Hay que partir de un hecho poco confortante: la riqueza, tanto absoluta como relativamente considerada, incluso en las naciones más ricas, es un bien raro. Nuestro mundo es un mundo pobre. Faltan hoy riquezas en el mundo, al menos en estado de explotación, si no potencialmente.

Uno de cada dos hombres, es decir, el 50 por 100 de la población mundial, vive, no ya en estado de pobreza, sino en condiciones de miseria. Si pobre es el que, desprovisto de bienes materiales y espirituales, no puede afrontar las potencias de este mundo, mísero es el que está por debajo del nivel mínimo de las necesidades fisiológicas más elementales. El dato de que unos sesenta millones de hombres mueren anualmente por el solo hecho de no comer el mínimo requerido para subsistir, ilustra elocuentemente las condiciones de miseria en que se debaten otros muchos millones de hombres. La primera enfermedad de los hombres miserables es el hambre. De los 2.500 millones de hombres que poblamos hoy la tierra, unos 1.800 millones no han resuelto el problema del pan de cada día. Puede comprenderse fácilmente las conclusiones de mortandad y de enfermedades que se derivan de esta situación escalofriante.

Aún hay más: aumentan los pobres en el mundo. Se calcula que para el año 2.000, cuatro de cada cinco hombres se encontrarán en situación de la más negra miseria. El hecho incidirá de manera casi total en los países de misión. Son estos países, precisamente, los de mayor pobreza —hablando genéricamente de los países de misión— y son ellos los que conocen la más galopante expansión demográfica. Los países pobres —pueblos de misión— alcanzarán por el año 2.000 la masiva cifra de 4.000 millones de hombres, dado que, desde el año 1955, su expansión demográfica se sitúa en un índice medio de 120 por 100. Los países ricos, por el contrario, con su índice medio de crecimiento, cifrado en un 30 por 100, pasarán de los 900 millones actuales a 1.100 millones de hombres. El mundo camina, por eso, hacia un aumento espectacular de hombres pobres.

Y es que a la afirmación referida sobre la rareza de los bienes materiales en nuestro mundo de hoy, hay que añadir otra mucho más lesiva: la riqueza, además de ser un bien raro, es un bien mal repartido y que, en las circunstancias actuales, tiende a aumentar su desequilibrado reparto.

Diecinueve países, con sólo el 16 por 100 de la población mundial, disponen del 70 por 100 de la riqueza que se produce anualmente. Quince naciones, de entre las más pobres, con el 50 por 100 de la población del mundo, tienen que conformarse con sólo el 10 por 100 de las riquezas anuales que los hombres producimos. El dato es tremendo. Quiere decir que media humanidad no puede disfrutar de más allá del 10 por 100 de la riqueza mundial anual. Y el futuro tiende a empeorar esta situación, porque, si las naciones ricas aumentan sus bienes anualmente entre un 4 o un 5 por 100, los países pobres sólo los acrecientan en un 1 ó 2 por 100. El resultado es que de día en día se ensancha más y más la fosa diferencial entre naciones ricas y pueblos pobres.

Pero con hablar de la pobreza y miseria de los pueblos pobres y miserables no está dicha toda la realidad. Mal repartida la riqueza a escala mundial, lo está también —y pésimamente— en los mismos países pobres. Una de las características más escandalosas del mundo del subdesarrollo consiste, precisamente, en la mala distribución de los bienes en el seno de esos mismos países. Una oligarquía, compuesta por grandes propietarias de las tierras y por gruesos comerciantes o por familias tradicionalmente poderosas, acapara la rara riqueza de los países pobres. La renta nacional beneficia sólo a una minoría privilegiada.

"Iluminare", oct. de 1968

PREPLAH V HIŠI BOŽJI

Gotovo je povoda dovolj za resen premislek. In nekateri pojavi so brez dvoma obžalovanja vredni, zlasti zato, ker ekstremni ljudje na račun koncila širijo nauke ali utirajo pota, ki jih Cerkev ne more odobriti. V glavnem pa so to prehodne bolečine, ki jih je bilo pričakovati po tako radikalni spremembi, kakršno je prinesel koncil, ki je iz statike ali samozavestne obrambe krščanskih resnic prešel v dinamiko, smelo oznanjanje evangelija modernemu človeku v modernem jeziku.

Ta notranja revolucija je nujno morala sprožiti poleg vsega pozitivnega dela tudi negativne pojave. In danes je morda največja nevarnost ta, da bi zaradi prehodnih negativnih pojavov zdvomili v koncil in pokoncilsko delo Cerkve. Zato je potrebno, da ima Cerkev v vrstah teologov in v vrstah pastoralnih delavcev ljudi, ki vztrajajo v delu, kot ga je pričel koncil, četudi preplašeni „ljudje iz preteklosti“ s sumničanjem ali vsaj s pridržki spremljajo njihovo delo.

Tudi misijonski problem

Starosta misijonologov p. Freitag je rekel: „Včasih je misijonsko vprašanje in delo imelo probleme, danes je samo v sebi problem.“ Zaradi novega odprtega gledanja se je mnogim zameglil pojem misijonstva. Začudenje vzbuja predvsem to, da po tako jasnem misijonskem dokumentu, kakršnega je po precejšnjih mukah in debatah izdelal koncil, more biti pojem zatemnjen.

Ta negotovost je rodila takojšnje posledice. Uboga Holandija, ki smo jo Slovenci desetletja stavljali za vzor z reklom "Hollandia docet", je doživela katastrofalen upad misijonskih poklicev. Dasi ima skoraj 9 tisoč misijonarjev na terenu, je doma komaj še peščica mladih ljudi, ki se pripravljajo na misijonski poklic. Mimogrede: vsak narod in vsaka katoliška skupina ima pravico do dobrega imena in če ne vemo, kaj so notranja gibala holandske krize, je na mestu molitev, ne obsodba. A ta pojav je postal splošen. Kaj kmalu sta se oglasila dva najbolj mero-dajna človeka.

Prvi je spregovoril „rdeči papež“, prefekt Propagande kardinal Agagianian, in vsem, ki so prihajali s pomisleki, pojasnil, kako jasno danes pred svetom stoji Cerkev kot misijonska in je misijonsko delo odgovornost vsega božjega ljudstva pred svetom.

Za njim je spregovoril z znano jasno in krepko besedo „črni papež“, jezuitski general Arrupe, ki je analiziral predvsem razloge, zakaj upada misijonska zavest in s tem tudi misijonski poklici.

Svet štiriindvajsetih, kjer sodelujejo najmočnejše misijonske skupine in ki se je prvič sestal junija lani, se dobro zaveda vse misijonske problematike. Ne gre več za utemeljevanje misijonskega dela; to je bilo dokončno opravljeno na koncilu! Gre za vprašanja, ki jih stavlja svet, tudi misijonski svet. Tako so se npr. soočili evropsko-ameriški jezuitski misijonarji s sobrati jezuiti na Daljnem vzhodu. Prosili so jih sami, naj povedo svoje gledanje. Ti so jim poslali poslanico, ki je več kot bratski odgovor. Je analiza vsega misijonskega dela zadnjega stoletja in pol. Kot črna nit se vleče v dokumentu: prišli ste kot Evropejci in Evropejci ste ostali. Prečudovit je odgovor tujih misijonarjev: „Odpustite nam naše stare napake!“

Oči Cerkve so obrnjene v Afriko, kjer se dogajajo stvari, odločilne za stoletja. Črni kontinent je postal tako važen, da se je Pavel VI. odločil, da ga osebno obiše; že so v teku velike priprave za ta obisk v Ugandi. Seveda je misel njegove poti jasna: Cerkev je tu med vami zato, da vam služi in prinese samo evangelij ter ga zasadi v črnsko kulturo.

Na vseh koncih se pojavljajo revije, na visoki ravni, kulturnoznanstvene revije, kjer obravnavajo teološka in kulturna vprašanja ne evropski, ampak afriški, japonski, indijski znanstveniki. Da se v vsem tem velikem dialogu izgovori kaka beseda, ki zaboli in vznemiri, je popolnoma razumljivo. Mi se nismo niti zavedali, kako je čez sto let bolelo domorodce, ko smo jim z evangelijem nasilno vtepali evropsko kulturo in jih poniževali na raven nevernih, malikovalskih in nekulturnih narodov. Tudi vse druge misijonske ustanove bi morale pošteno reči z jezuiti: Odpustite nam naše napake!

V tem vrvežu, ki se večja in kjer se pojavljajo nova in spet nova vprašanja, ni mesta ozkosrčnim plašljivcem. Zato je razveseljivo, da naši mladi slovenski misijonarji s takim pogumom stopajo v misijonski svet. Kaj ni to najboljši odgovor našega naroda Cerкви? Če je Cerkev vesoljni zakrament, potem smo tudi mi tukaj, smo na razpolago. Proč s preplahom! Ljubimo Cerkev in Kristusa in ne bodimo zadovoljni z občudovanjem misijonarjev, sedeč za toplo pečjo. Dajmo naši mladini jasen pogled, pogum, zavest katoliške trdnosti, predvsem pa tisto, kar morda moderni mladini manjka: smisel za osebno žrtev. Zakaj pa ne bi prišel čas, da bi na mesto Holandije stopila — Slovenija?

F. S.

MADEŽI ČLOVEŠTVA

• BELO - ČRNO V RODEZIJI •

Kljub vsem protestom v Angliji, Združenih državah in kljub obsodbi vsega sveta, posebno afriškega, je do zdaj Jan Smith, predsednik bele rodezijske vlade, vztrajal v svoji politiki rasne diskriminacije. Razklal je Rodezijo v dva svetova: belega in črnega. Protesti vseh škofov, katoliških in protestantskih, niso zalegli.

OGENJ TLI POD PEPELOM

Gverilci v gozdovih čakajo na svojo uro. Njihovi načrti so tile. Ko bo prišla deževna doba, bodo udarili. Redno vojsko Jana Smitha, ki šteje 5000 mož, bodo razkropili in razkosali z bliskovitim udarom. Ko bo predsednik prisiljen poklicati pod orožje drugih 6000 rezervistov,

bo pomenilo, da je polovica belih pod orožjem: zastalo bo vse drugo delo in belo prebivalstvo bo prisiljeno spoznati, da politika Jana Smitha njim samim prinaša zlo; tako si bodo črnici v njih zadobili zaveznike. Obenem pa bo nastal preplah ne le v Rodeziji, marveč v Južni Afriki sploh.

Za te načrte Jan Smith prav dobro ve. Zato lovi gverilce po gozdovih in uničuje njihove zaloge. Seže celo čez mejo, v Zambijo in Južnoafriško zvezo, kjer imajo rodezijski uporniki svoje pristaše.

Senčna stran gverilcev je, ker ves svet ve, da za njimi stoji Sovjetska zveza. Že pred sedmimi leti so začeli organizirati tajno armado nacionalistov. Ujezilo pa je Sovjete, ko so se gverilci ali nacionalisti sami med seboj spopadli in rusko orožje začeli rabiti za medsebojna obračunavanja. Leta 1967 so Sovjeti dali ultimatum: ali se gverilci zedinijo, ali pa ne dobe nobene puške več. To je zaleglo. Zdaj združeno pripravljajo prevrat z ruskim orožjem v roki. Voditelji te vojske so se urili v Alžiru, Egiptu, rdeči Kitajski, na Kubi in v Sev. Koreji. Iz neurjenih skupin se je organizirala strumna vojska, ki čaka.

CERKEV V ZMEDI

Cerkev ni molčala, govorila je celo za ceno šikan. Jasno je povedala, da je politika Jana Smitha nečloveška in nekrščanska in da bo prinesla nesrečo. A besede škofov, izrečene v pastirskih pismih in protestnih poslanicah, so ostale brez sadov.

Pač pa katoličani, ki jih je tudi med belimi 27.000, zastopajo mnenje Cerkev. In ne le katoličani, tudi protestantje s škofi vred so se jim pridružili.

RODEZIJA V ŠTEVILKAH

Prebivalcev: 4 milijone

Evropejcev: 217.000 (5,4 odstotkov)

Katoličanov: skoro 400.000 (10 %)

Evropskih katoličanov: 26.000

Duhovnikov: 330 - Redovnic: 915 - Bratov: 150 - Cerkva: 284

Katehistov: 650 - Šol: 789 - Učencev: 150.000 - Evropskih učencev: 4.600

Statistika jasno pove, v kakšni manjšini so belci, ki vladajo črne.

Misijonar o. Obala na misijonskem potovanju

Prav tako pa ne morejo škofje odobravati nasilja. Odločno so za uspešen dialog, za pametno ureditev ne le Rodezije, ampak vseh novih afriških držav sploh. A svare pred prelivanjem krvi! In ker je 10 odstotkov katoličanov tudi med črnci, je razumljivo, da so se znašli v težkem položaju. Kot črnci in domačini čutijo vso pezo problema, po drugi strani pa kot kristjani dobro vedo, da je treba vse prej poskusiti, kot pa z oboroženo silo in s prelivanjem krvi doseči pravico. K vsemu jih moti še komunistična propaganda, ki sijajno izrablja stvarni položaj in kot vedno ost obrača proti krščanstvu. Treba je računati s tem, da je Jan Smith kristjan in se za kristjana tudi javno razglša.

V tej zmedi je težko reči, da je vse črno črno in vse belo belo; še težje pa je prerokovati, kako se bodo razvijali dogodki. Ni pa prav nobenega dvoma, da stoji Rodezija pred težko krizo in morda pred krvavimi dogodki.

Na srečo imajo misijonarji to dobro lastnost, da vztrajajo v delu in v vsakem, naj še tako težkem položaju, rešujejo, kar se rešiti da.

V ponos vsej Cerkvi pa je vsekakor ravnanje katoliških škofov oziroma rodezijske Cerkve, ki brez strahu pred preganjanjem jasno in odločno zastopa krščansko stališče.

F. S.

Budistični "krst" u družinah sijajnih princev

S. KSAVERIJA PIRC OSU

Trenutno je s. Ksaverija Pirc OSU v domovini. Mlada je šla v misijone in je pol stoletja vse svoje sposobnosti posvečala misijonskemu delu. Letos je šla prvič na obisk v domovino. Ni dvoma, da bo ta njena pot tudi velikega misijonskega pomena. Saj se bo vsa Slovenija trgala zanjo, da ob različnih priložnostih in najrazličnejšim skupinam poroča o svojem delu, ki ga je sicer mojstrsko opisovala vseh 50 let v Katoliških misijonih. Prav letos namerja Baragovo misijonišče izdati njene spomine v bogato ilustrirani knjigi. Njen obisk doma in ta knjiga naj bi pobudila nove misijonske poklice njenega kova. Saj je še zdaj polna optimizma in idealizma, kot da je komaj prišla v misijone. — Uredništvo.

Ta obred, ki se imenuje "kwan duen", je na zunaj nekoliko sličen krščanskemu krstu. Namenjen je sinovom princev, ko dopolnijo nekako mesec dni. Dečku naj prinese blagoslov in srečo v življenju.

Za ta obred, kot tudi za druge važne siamske obrede, kot so poroka ali smrt, je treba povabiti bramina. Ta mora biti dvakrat rojen, to je: biti mora iz indijske kaste braminov in izpolniti mora trileten študij, preden je v bramina posvečen.

Za "kwan duen" je potrebna navzočnost vsaj treh braminov: prvi, ki predseduje; drugi, ki piska na školjko; in tretji, ki tolče po posebnem podolgovatem bobnu. Treba pa je povabiti tudi skupino boncev, da pojejo obredne molitve. Ti tvorijo prvo točko obreda na domu mladega princa. Mati ga drži na rokah, starejša sorodnica mu odreže šop las. Nato ga polože na roke glavnemu braminu, ki ga obredno okoplje v sijajnem, bogato pozlačenem umivalniku. Voda mora biti prav na poseben način pripravljena. Bramin potopi najprej zlato kletko z dvema ribicama vanjo, nato pa dve sadiki kokosove palme. Ena je zavita v zlat papir, druga pa v srebrnega. Ti sadiki vsade še isti dan na vrtu otrokovega doma. Če palma lepo raste, pomeni to srečo mlademu princu.

Preden glavni bramin položi dete v zibko, posade za nekaj trenutkov vanjo mačko. Mačko prinesejo s seboj bramini, takšno seveda, ki je krotka in ne bo skakala. Zakaj mačko? Znano je, kako trdoživa je, saj pravijo, da ima devet življenj...

Ko je dete v zibki, mu sorodniki in prijatelji prinašajo darove. Ta darila so včasih silno dragocena, npr. las'niška listina kakega zemljišča

*Bramin polaga princa
v pozlačeno posodo s
„krstno“ vodo.*

ali hiše, ali pa hranilnična knjižica s prav visoko vlogo. Glavni bramin nato prižge svečo in jo da otrokovi materi, ki z gosti vred sedi v krogu na tleh. Sveča mora krožiti trikrat iz rok v roke v smeri kazalca na uri. Med obredom drug bramin svira na školjko. Melodija naj privabi hindujskega boga Višnu k obredu. Po starem izročilu bog Višnu spi na krasnem ležišču ob morju; le školjkin pisk ga lahko zbudi. Tretji bramin pa bobna po bobnu "pandara". Podolgovat boben z vrvico, ki si jo bramin obesi krog vratu. Bobnenje naj uspava mladega princa, ki navadno kriči zaradi kopeli.

Sledi zdaj sijajna gostija v imenu mladega princa. Le-tega zastopa glavni bramin. Za uvod prekolje mlad kokosov oreh, ki je poln kokosovega mleka.

Glavni bramin, ki živi v Bangkoku in ki te obrede vodi, se imenuje Rajgurn Vama Deva Muni. Ker je budizem doma v Indiji, ima še mnogo primesi hindujskega verovanja v starodavna božanstva. Bramini pa uživajo na Tajskem velik ugled.

JOŠKO KRAMAR NA FILIPINIH

Náš dolgoletni salezijanski misijonar Joško Kramar je moral pred leti nasuno zapustiti Burmo, odkoder so pregnali vse tujerodne misijonarje. Bu je nekaj časa doma v Sloveniji, a srce ga je vleklo nazaj v misijone. Res je odšel na vzhod, a to pot v krščansko deželo, na Filipine, torej ne več v prave misijone. A četudi so Filipini na vzhodu poleg Avstralije edina krščanska dežela, je tam versko vprasanje precej stično onemu v Južni Ameriki. Zato je tam dostikrat delo, kot da je misijonsko, ker je tako malo duhovnikov. Za nas so zanimivi predvsem misijonarjevi popotni vtisi, predvsem poročilo iz Hongkonga. — Uredništvo.

Po zelo dolgem času se vam spet oglašam. To pot pa z mojega novega področja, z enega od 7800 filipinskih otokov, Cebu, kamor sem točno pred štirinajstimi dnevi srečno prispel. Zares sem se že bal, da mi ne bo več uspelo priti nazaj v misijone, ker tudi doma tako krvavo potrebujejo delovnih moči. Ko pa sem jeseni dokoncal drugo stavbo za vzgajanje duhovniškega naraščaja v Želimlju, sem dobil od tamkajšnjega predstojnika dovoljenje, da odidem. V Rimu sem pa moral čakati še cele tri mesece, da sem dobil vizo za Filipine.

2. marec je bil srečen dan, ko sem se v Rimu vkrcal na letalo, ki me je v 15 urah preneslo na ta lepi otok, kjer upam reševati svojo dušo s tem, da bom drugim pomagal k zveličanju.

V Rimu sem čas čakanja prav dobro izrabil s poglobitvijo znanja in poznanja življenja in navad prvih kristjanov. Javil sem se za vodiča v katakombe sv. Kalista. Medtem ko sem razlagal in druge vodil po tem grobišču prvih kristjanov, sem se tudi sam zaglabljal in raziskoval na tem najbolj slavnem spomeniku Kristusove Cerkve v Rimu. V teh katakombah je čez 18 km galerij, razdeljenih v pet podprtljičij. Tu je pokopanih čez 100 tisoč kristjanov, nad 900 mučencev in 15 papežev. Tudi podobe Matere božje se najdejo tu na večih krajih.

Voznja z avionom je bila zelo zanimiva. Najlepši sončni vzhod sem doživel nad Indijo. Ob zori se je zdelo, da sikajo tisoče metrov visoki plameni naravnost v nebo in vsak trenutek so se barve spreminjale. O, da bi Indija zares tako gorela v ljubezni do pravega Boga, potem bi bil res že čas, ko bi ne bilo več treba tujih misijonarjev, da bi tu vžigali plamen ljubezni na žrtveniku pravega Boga!

Pristanek v Hongkongu je bil zame precej dramatičen, ker pač nisem več vaju takšnih drastičnih sprememb. Toda vse je bilo lepo in prijetno, ko smo se sešli z našimi dragimi sobraty rojaky gg. Pavlinom in Gederjem, ki sta me pričakovala na letališču. Razkazala sta mi prav ves Hongkong, podnevi zavode z deset tisoči gojencev, ponoči pa ulice in otok v milijonih raznobarnih luči. To je res pravo čudo sveta. Gore premikajo v morje, da si tako zadobe suho zemljo na mestu, kjer je bila prej gora in morje. Ob hrib prilepijo stavbo, ki čudovito raste v zrak, ker drugje ni prostora. Še preden je poslopje dograjeno, so prostori že do zadnjega kotička napolnjeni. V stavbi mora biti tudi prostor za igrišča, navadno služi temu pritličje, prvo nadstropje za višje razrede, pa tudi streha. Vsak tak panj v Hong Kongu pomeni od 1 do 3 tisoč duš šolske mladine. Do zdaj imajo katoliški misijonarji v mestu nekaj nad 70.000 duš mladine v svojih šolah! Dobili pa bodo v nekaj mesecih v oskrbo lahko še čez 50 šol, kar pomeni od 100 do 150 tisoč mladih Kitajcev. Če jim mi ne bomo kos, jih bodo vzgajali drugi. Kako in za koga? Kdaj se bomo katoličani zavedeli te svoje velike odgovornosti? Seveda je najlaže zmigniti z rameni češ, bo že kdo tudi na to mislil!

V Manili sem pristal ravno za svoj petdeseti rojstni dan. Tukaj me je pa spet čez vse ljubeznivo sprejel moj bivši soaspirant z Rakovnika, vam že dobro znani g. Rafael Mrzel SDB, ki že dolga leta zelo uspešno dela v Mandaluyonu v Manili kot krojaški mojster in vodja učiteljstva nižje šole. Vseh gojencev imajo tu nekaj čez 3 tisoč, prav toliko tudi v Makatiyu (Manila). Sredi „slumov“ so na morski obali pred kratkim odprli središče za najbolj revne sloje iz mesta. Tudi tu bodo strokovne šole, ambulanta, večerne šole, pomoč delavcem do bolj-ših položajev, verska vzgoja za različne sloje in podobno. Tudi tu v Cebu imamo slično ustanovo. A delavcev povsod manjka. Prosite Gospoda, naj otaja srca sposobne mladine! Za vse to delo so veliko bolj potrebni velikodušni laiki kot pa duhovniki.

Tu sem sredi kokosovega gozda v strokovni šoli, ki je namenjena revni mladini zlasti tega otoka. Da mi pa za prihodnjič ne bo zmanjkalo gradiva, naj se za danes kar tu ustavim. Vse misijonske prijatelje po širnem svetu prav lepo pozdravljam in se jim priporočam zlasti za duhovno pomoč. Tukajšnji jezik pa se pridno učim!

Laiki naj radi sodelujejo pri družbeno gospodarskem napredku narodov v razvoju. To sodelovanje je toliko bolj hvalevredno, kolikor bolj gre za ustanavljanje tistih ustanov, ki imajo opraviti s temeljnimi ustroji družbenega življenja, ali pa so namenjene vzgoji ljudi na odgovornih mestih javnega življenja.

Misijonski odlok

OB TVOJIH NOGAH

Rabindranat Tagore

Nenadoma se je odprlo okno mojega srca to jutro,
okno, ki gleda na tvoje srce.

Čudil sem se, ko sem videl,
da je ime, po katerem me poznaš,
napisano v aprilovih listih in cvetih.

Zastor je bil odgrnjen za hip
med mojimi spevi in tvojimi.

Videl sem, da je tvoja jutranja luč
bila polna mojih lastnih nemih neizpetih pesmi;
mislil sem, da bi se jih mogel naučiti
ob tvojih nogah —
in sedel sem molčeč.

Tagore je bil hinduist, a njegove pesmi bi bile lahko ponos vsakega katoličana, takšno globoko vero izražajo, takšen iskren odnos do Boga, tako polne so plemenitosti in tako preduhovljene, da prekašajo evropsko poezijo. Če so odraz indijske duše, je več kot očito, kako je Bog na poseben način pričujoč v indijskih narodih in kako nujna je naloga Cerkev, da s svojim odrešeniškim življenjem posveti narod, ki bo zmožen dati velikane duhovnosti in velikane svetosti.

Misijonarji naj se seznanijo z zgodovino, družbeno ureditvijo in običaji narodov, da poglobijo spoznanje moralnega reda in verskih predpisov, kakor tudi v globinah duše skritih nazorov, ki so jih narodi izoblikovali na podlagi svojih svetlih izročil o Bogu, svetu in človeku.

Misijonski odlok

LAIKI V MISIJONIH

Veliko je bilo poizkusov in doseženi so bili že lepi uspehi, predno so koncilski očetje napisali v Misijonskem odloku besede laikom: „V že krščanskih deželah laiki pri evangelizaciji sodelujejo tako, da negujejo poznavanje in ljubezen do misijonov pri sebi in pri drugih, da budijo misijonske poklice v lastnih družinah, v katoliških društvih in v šolah, da dajejo podporo vsake vrste za to, da bi se dar vere, ki so ga zastoni prejeli, mogel posredovati drugim. V misijonskih krajih pa naj laiki, tujci ali domačini, učijo po šolah, vodijo časne zadeve, sodelujejo pri župnijskem in škofijskem delu, uvajajo in pospešujejo razne vrste laiškega apostolata, da bi mogli verniki mladih Cerkva čimprej prevzeti lastni delež v življenju Cerkve.“

S tem je nakazana dvojna naloga laikov. Najprej naj bodo doma v svoji deželi pobudniki misijonske misli in predvsem v svojih družinah in katoliških organizacijah vzgojitelji bodočih misijonarjev. Nekateri pa naj bi se misijonom dali osebno na razpolago, da bi kot laični misijonarji za nekaj let ali za vse življenje neposredno sodelovali pri misijonskem delu.

K temu so klicani tudi slovenski laiki. To pot nekaj besedi o drugi nalogi laikov, o laikih-misijonarjih.

Mi Slovenci imamo trenutno dva laična misijonarja v misijonih: zdravnik dr. Janeža na Formozi in socialno delavko Zinko Hercog v Zambiji. Ker se pripravljajo ali za misijonsko delo zanimajo tudi drugi, pa njihov imena še ne moremo razglasiti, je prišel čas, da se o tej stvari v Katoliških misijonih konkretno in praktično pomenimo.

BESEDA SLOVENSKIM MISIJONARJEM

Ker bi bilo nemogoče pomagati našim laikom, ki bi bili pripravljani iti v misijone, če nimamo točnih podatkov in mnenj naših misijonarjev, se obračamo najprej nanje. Kajti zdi se nam najbolj prirodno, da naši laiki prihite na pomoč pred vsem našim misijonarjem, bodisi posameznikom, še bolj morda skupinam. Če pa že to ne bo mogoče, naprošamo slovenske misijonarje, da pokažejo možnost ali potrebo tamkajšnjih ustanov in da krajevne cerkvene predstojnike vprašajo, če in kakšne laične moči potrebujejo.

Da bo ta naša „anketa“ javna in se bo mogla zanjo zanimati vsa naša misijonska javnost, lepo prosimo naše misijonarje, zlasti še duhov-

nike, da nam sporoče svoje mnenje, želje, prošnje, predloge. Naj bi že tudi navedli, kakšne so možnosti in potrebe, kakšni pogoji in tudi kakšna naj bi bila najkrajša doba, ki bi jo po pogodbi laiki prevzeli za svoje misijonsko delo.

Naj na uredništvo Katoliških misijonov v svojih prvih pismih sporoče tudi odgovore na gornja vprašanja. Za zdaj posebne organizacije nimamo. A ne smemo ovirati delovanja Svetega duha in moramo storiti takoj vsaj eno: da vsem idealnim laikom posredujemo pot v misijone. To posredovanje uredništvo „Katoliških misijonov“ ali boljše Slovenska misijonska zveza kot trenutno edina misijonska centrala med Slovenci rada in z velikim veseljem sprejme kot svoje važno delo.

BESEDA LAIKOM

Doma in v tujini je veliko laikov, ki morda še niso odkrili svojega poslanstva in čutijo v sebi željo po idealnem delu. Morda bodo nekega dne začutili v sebi klic, da „bi imeli delež pri odrešilnem poslanstvu Cerkve“, kot se izraža misijonski dokument.

Gotovo je treba dobro sebe presoditi in premisliti, ali res Bog kliče. Izkušnja kaže, da trenutno navdušenje in nekako vročično razpoloženje more voditi v polomijo. Dasi je življenje v misijonih danes tako, da ga more iz zdravstvenega vidika prenesti skoro vsak, in dasi bo vsaka misijonska centrala dala garancijo za gmotno življenje laika, predno ga bo sprejela, je treba računati s tem, da je misijonsko delo včasih trdo, združeno z osamljenostjo, kratko, da je zanj treba zrele osebnosti in čim bolj harmonične. Neuravnovešeni značaji tudi v misijonih onesrečijo sebe in druge.

Vprašati se je torej najprej, ali je volja: darovati se misijonom pristna, pred Bogom premišljena, ali pa je le kos avanture ali še celó beg iz neprijetnega položaja, v katerem se trenutno nahajajo.

Če pa je premislek zrel, in za to govori npr. mirnost značaja, dolga doba premišljevanja in preizkušanja in pripravljenost na žrtve, potem vabimo vse laike, ki bi želeli iti v misijone, naj se javijo, da jim moremo posredovati pot v misijone. Razumljivo, da tega ni treba storiti, če so si že pomagali sami in se povezali s tem ali onim misijonarjem ali misijonskim predstojništvom ter morda že celo imajo dogovor z njimi. Misijonska zveza bi rada bila v pomoč tistim, ki si trenutno pomagati ne znajo, pa bi radi rešili to vprašanje svojega poklica.

Kakšni poklici pridejo v poštev? Gotovo predvsem dva: šolski in bolniško osebje. Kajti najbolj preprosto je sodelovanje v šolah: uni-

verzah, kolegijih, osnovnih šolah ali pa v bolnicah. Čim višja je izobrazba, tem bolj bodo mogli sodelovati. Primer imamo v dr. Janežu. In če bo kdo mogel veliko koristiti, bodo koristili misijonom zdravniki.

Ni pa izključeno, da bodo misijonarji v težkih socialnih razmerah potrebovali tudi obrtnikov. A prej moramo zvedeti za misijonarjev mnenje in njihove potrebe. Brez vsakega poklica in brez vsake izobrazbe bi pa težko mogel kdo priti v poštev. V tem primeru bi resna želja, iti v misijone, nujno vodita v to, da se dotični najprej izšola v eni ali drugi stvari.

Seveda, pa bo moral biti vsak voljan, da se bo na delo v svojem misijonu še posebej pripravil. Koncilski odlok jasno pravi: „Za izvedbo vseh teh nalog laiki nujno potrebujejo tehnične in duhovne priprave, ki jo morajo dajati za to določene ustanove“. Mi take ustanove nimamo, pa zato ni rečeno, da ne bi mogli na ta ali oni način pomagati laikom, da se tudi v tem pogledu na misijonsko delo pripravijo. Najbolj verjetno pa bo, da se bodo neposredno pripravili že na terenu samem. Saj imajo povsod že šole za domačinske jezike, ki jih tudi laični misijonarji morajo obvladati, in vsak misijon bo dal možnost, da se bo vsak svoji izobrazbi in odrejenemu delu primerno tudi usposobil, da bivanje in njegovo delo v misijonu ne bo brezplodno.

ČAS POGUMNIH LJUDI

Treba je vzeti ves problem čisto realno, vsako sanjaštvo se maščuje. A to ne pomeni, da bi zdaj morali iz bojazni, češ ali bomo to zmogli, zavreči božji klic. Danes Cerkev in svet potrebujeta pogumnih ljudi, ki so pripravljeni tudi tvegati. Če se odločajo skupine mladih ljudi, da hodijo v daljavo — in to v dobi počitnic — na težaško delo in sicer tako, da si s pritrgavanjem prihranijo denar za pot, in je njihovo delo čisto osebna žrtev, potem bi bilo nam v sramoto, če bi preplašeno zapečkarstvo ohromilo samo enega laika in bi ne šel v misijone, dasi bi imel poklic. Poleg poguma je treba seveda tudi nekaj iznajdljivosti.

Naj bo to kratko razmišljanje kakor odprto pismo vsem misijonarjem in vsem idealnim laikom, da vsak iz svoje strani premislijo. Upamo in zaupamo, da se bodo v bližnji bodočnosti pomnožile tudi vrste slovenskih laičnih misijonarjev. Zato je nastopil skrajni čas, da v našem listu o tem ne pišemo le teoretično, ampak pridemo na dan s temi praktičnimi predlogi in pobudami. Bog daj, da bi se iz gorčičnega zrna razvilo lepo drevo.

Vsake dobrohotne pobude in misli bomo veseli. In zanje prosimo vse misijonske prijatelje.

F. S.

MISIJONSKEMU DOBROTNIKU, LUKU MILHARŠIČU V SPOMIN

+ 5. 11. 1969

Misijonsko tombolo smo pripravljali.

„Veste kaj, če Luka dá glavni dobiček povsem zastonj, se bo gotovo dobil še kdo, da daruje ostale največje dobitke. Tako se izognemo glavnemu izdatku in dosežemo, kar iščemo: večji dobiček za večjo pomoč slovenskim misijonarjem.“

Z Marjanom sva se napotila k njemu, ki naj bi bil ključ do uspeha.

Luka je imel svoj dom in prodajalno že kar izven Velikega Buenos Airesa, čisto nasproti železniške postaje kraja Ezeiza, kjer je blizu tudi glavno argentinsko letališče. Dobro pol ure sva potrebovala z avtom do tja.

Marjan je spravil voz na zemljišče poleg Lukove prodajalne. „To je krasen prostor za Lukove načrte: novi prodajni salon s prostorno, lepo urejeno razstavo pohištva.“

„Pa nima še ene svoje trgovine?“ Prodajalna pohištva na Ezeizi namreč ni bila povsem Lukova last; bil je družabnik z neko vdovo, a je gospodaril, kakor da bi bilo le njegovo.

„Ne, tista druga (kakih 20 km naprej) je sinova, Lukcova; kajpada ima gotovo tudi stari besedo zraven...“

V tèm sva bila pred trgovino in iskala, kako bi mogla vstopiti. Ura je bila že pol devetih zvečer, izložbe razsvetljene, a vse zaprto. In Luka je imel stanovanje v ozadju trgovine.

„No, to bo smola, če ga ne dobiva doma!“

„Mora biti, saj sva se po telefonu dogovorila.“

Marjan pogleda na levo proti sosedni okrepčevalnici, kjer je na pločniku za mizami sedela in kramljala ob vrčkah piva družba. Prav tisti trenutek se dvigne izmed njih postava.

„Tamle gre!“

Stopiva mu nasproti. Smeje se, naju pozdravi in nama krepko seže v roke. Pelje naju v stanovanje.

Zadnjikrat sem bil pri njem, ko mu je bila žena še živa, nekaj let nazaj. Družino sem večkrat videval, zlasti še, ko so bili oskrbniki lepega letovišča nekega angleškega priseljence pri Buenos Airesu na enem tistih stotin otokov v delti reke Paraná, v Tigre, kamor smo imeli Slovenci po Lukovi za slugi skrajz neomejen dostop. Dva fanta in dekle so ju razveseljevali, zlasti, ker so jima kar hitro tudi začeli pomagati. Tedaj je bilo življenje še trdo. A kako sta znala Luka in žena v njem ojekleniti otroke!

Luka naju je vodil na vrtač, posadil naju je za kamnito mizo in poklical hčerko, visokošolko, ki je sicer v sobi tam zraven študirala, da nama je postregla s hladno pijačo, kajti vročine ni manjkalo.

Z Marjanom sva hotela takoj k stvari; že med potjo sva se menila, kako bova poprijela in skušala priti do cilja... A Luka je želel najprej kramljati. Medtem je prišel še Lukec, mlajši sin. Starejšega ni bilo doma. Pa nam je oče pripovedoval o njem, kako lepo je dokončal univerzo in da se gre izpopolnjevati v Evropo ali ZD, za kar je dobil štipendijo. O mlajšem Lukcu vsi vemo, kako se je lepo oprijel trgovine, vso podjetnost je dobil po očetu; z združenimi močmi sta ostvarila lepe življenjske okoliščine in omogočala študij drugima dvema. Videlo se je Luku, kako je vesel dobrih otrok, skoraj ponosen je nanje. Le žal, da mama vsega tega ni doživela...

Pozvonilo je in vstopita dva moža, ki prideta vabit očeta in sina na sestanek pri ustanovi, kjer je Lukec tajnik. V okolici je sicer mlada slovenska skupnost ravno tolikšna, da se od časa do časa zberejo h kulturnemu in družabnemu sestanku, in Milharčičevi so tudi tu aktivni. A glavno njihovo vsakdanje okolje je argentinsko. In tu se udeležujejo tako vidno, da imajo veliko prijateljev, od krajevnega župnika do policijskega komisarja.

Luka naju novodošlim predstavi, malo se pogovorimo, a moža kmalu vljudno odideta. Tedaj pa se ponudi pravi trenutek:

Razloživa najino misel oziroma prošnjo. Vsako leto nam Luka daje na izbiro izbrano pohištvo za glavni dobiček veliko pod lastno ceno, tako da dejansko daruje iz svojega žepa vsaj 50.000 pesov. A letos naj bi storil korak naprej in naj bi daroval tak lep dobiček v celoti, brezplačno, mi bi pa to njegovo dejanje ljubezni do slovenskih misijonarjev takoj razglasili in povabili k posnemanju; tako bi se učinek njegove žrtve še veliko pomnožil...

Luka je šel vase. Predlog je vabljev, lep; a toliko spet nima, da bi kar stotisoče dajal... Izrazil je te in one pomisleke, a kar zavreči najine misli le ni mogel... Vendar sva se skoraj zbala za popolni uspeh najine tombolske poti.

Tedaj Luka s težko roko udari po mizi in pravi: „Pojdimo pogledat!“

Poželjivo sva pasla oči po razstavljenem pohištvu in po drugih lepih predmetih za dom. A Luka naju popelje prav v ospredje trgovine, takorekoč v izložbeno okno. Tam je bila kot novost razstavljena moderna sprejemnica, pohištvo svežih form in blagodejnih barv. Kar obstala sva pred lepoto.

„Tole vam dam,“ je stisnil iz sebe Luka in v glasu mu je bilo čutiti, da mu ni bilo tako lahko: njegova plemenitost je govorila za; gospodarski moment je močno govoril proti. Zmagala je Lukova velikodušna ljubezen do misijonov.

„Luka, ali je res, ali se samo šalite?“ Dvakrat, trikrat je moral ponoviti, tako težko je bilo verjeti v ta tako lepi dar za glavni dobiček misijonske tombele.

Vsi smo bili veseli, zdaj že nemoteno vesel tudi Luka in skoraj nas je zajemalo ganotje. Luko, ker je bil notranje srečen ob doprineseni žrtvi, midva

pa, ker sva v tem že videla uspeh naše prireditve, in tudi ganjena od Lukove plemenitosti.

Kaj je Luko privedlo do tega izrednega daru? Ali je že tedaj vedel za svojo nevarno bolezen, pa si je morda mislil: Kar daj, saj bo morda zadnjikrat...! Ali je s to žrtvijo hotel podkrepiti svoje molitve za zdravje? Ali pa si je takorekoč s tem hotel kupiti vstopnico za nebesa, se prikupiti večnemu Sodniku? Morda pa celo ni bilo pri tem dejanju čisto nič računa, niti nadnaravnega, sama gola simpatija do naših misijonarjev, čista misijonska ljubezen...?

Vsega tega nisva razmišljala tedaj, saj nisva vedela, da bi bil kaj bolj bolan. Bolj sva uživala ob tej „zmagi“. A Luka ni hotel poslušati najinih slavospevov in zahval, ampak naju je povabil, da nama pokaže še kaj v svojem domu. Peljal naju je v svoj audiovizualni kabinet. Zaze in za otroke si je eno sobo opremil z vsemi mogočimi aparati, ki nudijo možnost razvedrila in uživanja lepote. Kazal nama je filme in skioptične slike, ki jih je posnel na svojih počitniških potih v veseli družbi in pestri naravi, predvajal nama je stereofonske plošče, užival pri tem sam in užival ob najinem doživljanju lepote in glasbe.

Končno naju je povabil v kuhinjo, ki je obenem obednica, in takorekoč cel hladilnik oziroma njegovo vsebino razložil pred naju. Dolgo v noč smo zalivali ta misijonski dosežek in kramljali. Tudi to ali ono svojo „sanjo“ glede bodočnosti nama je zaupal, a bral sem mu na obrazu neko negotovost in zaskrbljenost.

Ko sva se poslavljal od njega, pač nisva niti slutila, da sva zadnjikrat na njegovem domu, da sva dosegla njegov zadnji, poslovilni misijonski dar.

Njegov zgled smo takoj porabili za propagando med našo, tedaj že tombolsko razpoloženo javnostjo, in povabili k posnemanju. A optimizem so napadale skušnjave pesimizma, češ, Luka je samo eden...

Pa ne!

Marjan mi je čez nekaj dni telefoniral veselo novico, da je Lukova vaba prišla: oglasil se je neimenovani dobrotnik, ki je hotel darovati vsaj enako vrednost za naslednje večje tombolske dobitke, ki jih je sam oskrbel in prinesel, kar je zelo obogatilo zadnjo tombolo. Pa še drugi so se oglasili... Bog je blagoslovil Lukovo žrtev.

In Luka? Na tomboli smo ga sicer skromno počastili in v Katoliških misijonih smo objavili njegovo sliko ob prizoru, ko je neka gospa zadela ta njegov glavni dobitek. A Luka sam te slike ni imel več časa videti... Ne vemo, ali se je Bogu tako mudilo poplačati ga, ali pa je bila Lukova duša tako željna dokončnega srečanja z velikim misijonarjem Kristusom.

Umril je namreč točno mesec dni po misijonski tomboli, 5. februarja 1969. Naj v miru počiva, Gospod naj mu bo bogat plačnik! Misijonarji, molite za večno srečo svojega velikega dobrotnika!

L. L. CM

PO MISIJONSKEM SVETU

HUMANAE VITAE v afriški luči. Sestra je materi, ki je s težavo rodila tretjega otroka, namignila, da je preslabotna in prebolehna, da bi mogla še zanositi. Takoj je prejela odgovor: „Ne razumem te. Prav zato, ker sem slabotna in bolehna, potrebujem veliko otrok. Kdo bo sicer skrbel za polje? Kdo bo nosil vodo in drva? Bolje šest otrok kot trije. In meni bo na stara leta bolje, če bo zame skrbelo šest otrok, ne le trije.“ Afriško ženo prezirajo, če je brez otrok. Zamorec brez otrok je takole sklenil in sklep takole utemeljil: „Poiškati si moram drugo ženo, da mi bo dala veliko otrok. Nebo se jezi, če ni otrok. Kdo pa bo po naši smrti daroval za umrle, če ne bomo imeli otrok?“ To je splošna afriška modrost: „Otroci napravijo narod močan. Če je veliko otrok, je narod krepak in se ga boje.“ Zato v Afriki okrožnica, ki je med belimi budila toliko hrupa, ni storila drugo, kot da je potrdila to, o čemer so zamorci že po naravnem gledanju prepričani.

DEŽELE V RAZVOJU preplavlja žeja po alkoholu. V Afriki pijejo danes štiri do šestkrat več kot pa leta 1939. Razlog je predvsem beg iz dežele v mesto. V mestih, posebno v industrijskih mestih, se zamorci od belcev navadijo popivanja. Največji

bogatini postanejo trgovci z alkoholom. Se ne ponavlja v novi obliki, kar se je za Baragovih dni dogajalo med Indijanci v Severni Ameriki?

LETA 2000. Kdo ve, kaj bo takrat? A glede na trenutni porast človeštva so proračuni tile: vsega bo 7 milijard 410 milijonov ljudi! Večino bo imela Azija (več kot polovico človeštva!) 4 milijarde 144 milijonov; Amerika bo imela 1 milijardo 144 milijonov prebivalcev; Evropa 973 milijonov, Afrika pa 860 milijonov. Torej Evropa in Amerika skupaj dobro četrtino človeštva. Po teh računih ni več govora o nadvladi bele rase, kaj šele o kolonializmu! Govorila bo Azija.

V INDIJI je 81 škofij, od katerih jih dve tretjini vodijo domači škofje. Tudi od 8000 duhovnikov jih je že 85 odstotkov domačinov. Se pravi, da je danes v Indiji samo še 15 odstotkov tujih misijonarjev. Katoličanov je 7 milijonov in pol. Če to število primerjamo s 500 milijoni prebivalcev celotne Indije, predstavljajo katoličani komaj poldrugi odstotek! Nekatoliških kristjanov je približno toliko, da je vseh krščenih v Indiji kake 3 odstotke. Pa je treba vedeti še to, da je skoraj polovica katoličanov v zvezni državi Kerala, ki je dežela

nekdanjih Tomaževih kristjanov s središčem v Goi. Kljub sijajnim uspehom in vztrajnemu delu misijonarjev moramo reči: Indija še ni srečala Kristusa.

ASHRAM v Indiji je kraj, od koder vstaja upanje za uspešno misijonsko delo. Spominja na nekdanji samostan o. De Nobilija DJ. Tam sta ustanovila posebne vrste samostan misijonarja Jules Monchanin (umrl 1957) in Henry Le Saux. Nič drugega nočeta biti kot krščanska „guru“ — učitelja. Treba je približati Cerkev v vsej pristnosti in v indijski obleki. Takole je pojasnil smisel tega samostana o. Monchanin: „Hindujec bo šele tedaj spoznal vstalega Kristusa v Cerkvi, če bo v njej uresničena pri-

diga na gori. Indijec bo šele tedaj prišel k vodilnim možem Cerkve, da jih bo prosil hrane za svojo dušo, če bo v njih videi prave guru - učitelje svetega življenja.“ V tem smislu se oblikuje ta novi samostan, ki je zlasti v pokoncilski misijonski miselnosti našel svoje potrdilo in nov zagon.

MISEREOR, nemška dobrodelna organizacija, je v desetih letih s svojimi „postnimi nabirkami“ zbrala 556 milijonov nemških mark in s tem so v misijonskih ali skoraj misijonskih deželah ustvarili čez 6404 ustanove. Z njim lastno vestnostjo so organizirali to akcijo in z isto tudi razdeljevali podpore na vse kontinente in za namene najrazličnejših ustanov.

Trije indijski bogoslovci, up Indije.

Prizor iz Hongkonga, kjer je misijonsko delo na višku

V MISIJSKIH DEŽELAH je največ katoliških šol. Danes kakih 30 milijonov otrok obiskuje katoliške šole po svetu. Zanimivo, da Združene države, ki so znane po številnih katoliških šolah, ne presegajo dosti Indije, kjer en milijon in 700.000 učencev študira v katoliških šolah. Takoj nato sledi Kongo z 1 milijon in pol učenci. Če upoštevamo to, da so v misijskih deželah katoličani v veliki manjšini, moremo slutiti pomen šol za bodoči razvoj misijonskega dela, zlasti če se bodo razvitala v smislu koncilskih vzgojnih navodil.

MISIJONAR KARL HERMAN VATH je znan socialni delavec v Hongkongu. Pa je dobro vedeti, da je sanjal o trgovski karieri. Rojen 1909 je kot mlad trgovec že leta 1928 šel v ZD. Od 1930 je bil na Kitajskem generalni direktor velikih trgovskih podjetij. Potem pa je zapustil svoj plodonosni poklic in vstopil v bogoslovje ter je od svojega posvečenja (1952) duša socialnega dela ne le v Hong Kongu, ampak na vsem Daljnem vzhodu. Zakasneli poklici so velikokrat bolj učinkoviti, kot si predstavljamo.

naši misijonarji pišejo

JUŽNA AFRIKA

Objavljamo najprej najnovejše vesti iz misijonskega življenja s. KSAVERIJE LESJAK OSU iz Randfonteina. 16. marca letos nam piše:

„Danes sporočam veselo vest, da so mi moji predstojniki naklonili obisk domovine. Če bo vse v redu, odpotujem v prvih dneh maja in se vrnem okrog 14. julija.

Ker sem južnoafriška državljanka, ne morem dobiti jugoslovanske vize, kajti med obema država ni diplomatskih zvez. Na letalskem uradu pa so mi svetovali, naj si vizo dobim kar na Dunaju. Odkrito povem, da si ne želim potovanja. Grem domov, da ustrežem stalnim vabilom mojih domačih.

Z menoj bi šla tudi s. Brigita Bregar, pa je imela pred 14 dnevi srčni napad. Zdaj ji gre sicer na bolje, a zdravnik ji je potovanje odsvetoval. Res je precej slaba in se kar bojimo zanjo.

S. Glorijo Škrlj so bili določili za našo novo postojanko v Zambiji, kjer naj bi predvsem nadaljevala študij na univerzi v Lusaki. Bila je že na poti, pa se je morala vrniti zaradi vize, ki ni bila v redu. Zdaj spet hodi na univerzo v Johannesburgu. Tako vedno doživljamo kake nepričakovane spremembe.

Letos smo spet imeli sušo: vse poletje brez dežja. Poljski pridelki so bili uničeni in s 1. marcem smo pri-

čeli štediti z vodo. Ne vem, kako bo šlo do prihodnjega oktobra, ko navadno spet dežuje. Vročina je bila večsih kar neznosna in otroci so popoldne kar zadremali v klopeh; morali smo na prosto, pod drevesa, če smo hoteli s poukom nadaljevati. Bog nas opominja na najrazličnejše načine.

Med takimi veselimi črnčki deluje
s. Ksaverija OSU.

S. Elizabeta Pogorelc med dekleti pri šivalnem tečaju.

V misijonu še mirno nadaljujemo z delom. Smemo poučevati verouk tudi v bližnji srednji šoli, ki je državna last. Zadnji torek popoldne sem ravno tam poučevala katoliške študente, pa vstopi nadzornik. Začuden je vprašal, kaj počnem. Ko sem mu razložila, je bil kar zadovoljen.

Lep pozdrav vsem, in ko se vrnem iz domovine, vam sporočim o svojih vtisih!“

Nekaj stotin km stran od naših uršulink delujejo, kot najbrže naši stari bralci dobro vedo, tudi štiri slovenske oblatinje sv. Frančiška Saleškega. Od s. ELIZABETE POGORELC imamo največ poročil:

„Včeraj smo imeli obisk našega škofa, Amerikanca. Med sveto mašo je podelil zakrament svete birne 32 otrokom in 34 odraslim. Vsi obredi so bili v domačem jeziku. Kar je vernikov, imajo službo božjo in cerkev

veliko bolj radi, ker vse razumejo. Žal, so spreobrnjenja redka.

Kot vidite v naslovu, sem zopet predstavljena. Ta misijon je naš najmlajši, saj je bil ustanovljen šele 1952, a lepo napreduje in je veliko upanje za bodočnost. Imamo ljudsko šolo s 300 učenci, poučuje pa 6 laičnih moči in dve naši sestri. Šola za domačine in mešance še ni obvezna, zato je še mnogo otrok na cesti.

Zanimiva je zgodba začetka te šole, ki bi se morda zdaj, v ekumenski pokoncilski dobi menda ne bi več tako godila kot se je:

Ustanovitelj našega misijona pred 16 leti je bil italijanski misijonar, zelo podjeten. Lastnoročno je v začetku 1952 začel zidati šolsko poslopje v upanju, da mu bo oblast dala dovoljenje, da šolo odpre. Še zase ni preje zgradil bivališča, ampak je v največji vročini bival kar pod kamijonom.

Ko je protestantski pastor videl, kaj namerava katoliški misijonar, se je sam brž podvzival in prosil ter tudi dobil dovoljenje pri oblasteh za svojo protestantsko šolo, da bi katoličane prehitel. V aprilu je bilo šolsko poslopje našega misijonarja dograjeno in posvečeno sv. Mariji Goretti. Začel je s 30 otroci, a koncem leta jih je imel že nad 100. Takoj je moral lastnoročno zgraditi še dva razreda. Potem je dobil tudi tri sestre za šolo in z njih prihodom se je vse še bolj razvijalo. Šola protestantskega pastorja je pa hirala, čeprav ji je zelo pomagala oblast, dočim je našo šolo vzdrževal misijon. V začetku šolskega leta 1966 je protestantska šola prenehala in naša je dobila pravico javnosti.“

Sestra VINCENCIJA NOVAK, oblatinja, piše sredi lanskega leta iz Keimoesa:

„Na našem misijonu gre delo, hvale Bogu, kar lepo naprej. Šole so pre-

napolnjene, na misijonu kar mrgoli. Otroci in odrasli se pridno pripravljajo na sveto birmo in na prvo sveto obhajilo; nad 100 jih je. To bo lep praznik ne le zanje, ampak tudi za nas misijonarje.“

Tudi sestra BENIGNA ŠTEH se je oglasila z misijona Rhynsdorf:

„Ne spominjam se več, kdaj sem vam zadnjič pisala. Čas tako hitro teče in je že šest mesecev, kar sem tu na tej mali misijonski postaji, kjer sem pa bila že v prejšnjih časih dvakrat, leta 1949 in 1962. V oskrbi pa imam okrog 80 otrok, ki žive na misijonu in imajo tudi šolo zanje, ker državne tr še ni, dasi jo vedno napovedujejo. Ko se ta državni načrt uresniči, bo treba misijonsko šolo podreti, samo cerkev, misijonska in sestrška hiša bodo lahko ostale, vse, kar je za črnce domačine, ker smo tu preblizu Evropejcev. Ker so naša misijonska šolska poslopja od danes na jutri,

Misijon Keimoes, na katerem deluje s. Vincencija Novak že 31 let.

S. Vincencija Novak v razgovoru s starčkom.

tudi ne kaže nič izboljševati, a tak položaj je mučen. Precej naših misijonških šol je na istem in bodo morale izginiti, potem ko so zrasle in živele s tolikimi žrtvami.

Binkošti so bile letos za nas še posebno dan milosti. Sosednja misijonška postaja Vredendal je velika in lepa, ob Slonovi reki. Naš mladi, novi škof, ki ga imamo tako radi (saj smo bili leto dni brez njega), je birmal 120 duš najprej na tej večji postaji, popoldne pa še pri nas, in sicer nekaj nad 40 otrok in odraslih. Če prav večina naših vernikov živi zelo raztreseno okrog, jih je prišlo mnogo z avtobusi, da pozdravijo novega škofa.“

JUŽNA AMERIKA

Konec februarja nam je pisala iz Asuncióna v Paragvaju s. SERAFINA ČERNE, ena tistih prvih štirih slovenskih šolskih sester, ki so se

pred več kot tridesetimi leti naselile med Čulupi Indijanci, na meji med Paragvajem in Argentino. Od teh misijonark, ki so v precejšnji meri že doživele preobrazbo tega rodu in pri njej zelo sodelovale, je zdaj v tamkajšnjem misijonu samo še ena, s. Tobija Fideršek, dočim je od ostalih treh s. Evfrozina Jureš umrla, s. Maksencija Vresnik pa je že pred leti prišla delovat v okolico Buenos Airesa v nekdanjo faro msgr. Janeza Hladnika, v bližino Slovenske vasi. Tretja, zgoraj omenjena s. Serafina, je v Asunciónu in še vedno hrepeni po svojih Čulupih. Takole nam piše:

„Decembra nas je v Asunciónu obiskala s. Maksencija Vresnik, naša nekdanja misijonarka. Ko se je vrnila v Buenos Aires, mi je poslala več stvari, ki so potrebne za moje zdravljenje in ki ste mi jih vi omogočili. Srčna vam hvala!

Srce se mi je nekoliko zboljšalo,

vendar še vedno jemljem zdravila ter moram od časa do časa na zdravniški pregled. Če bi bila v misijonu, bi preveč potrošila za pota. Kljub vsemu bi šla nazaj med Indijance, ako ne bi tudi revmatizem tako nagajal. Že dolgo se zatekam k Baragu, da me usliši in mi na kak način pomaga nazaj, pa menda je le drugačna božja volja.

Vsak dan tudi molim za vse slovenske misijonarje in misijonarke ter za misijone sploh. Vse prav lepo pozdravljam!“

JAPONSKA

Sestra JOŽEFA ZUPANČIČ nam piše:

„Polna hvaležnosti se vam in vsem dobrotnikom zahvaljujem za denarno

S. Anica Miklavčič v družbi dobrega japonskega dekleta, ko je bila še v deželi vzhajajočega sonca, na Japonskem.

pomoč in za žrtve ter molitve za nas! Naj nebeški Misijonar vsem bogato poplača!

Širjenje božjega kraljestva v dušah gre počasi, a gotovo naprej. Velika ovira je materializem današnjega časa in nova, goreča in zelo razširjena verska ločina Sokagakai, ki Japoncem mnogo obeta in jih slepi z bleščočimi množičnimi prireditvami. Naše sestre obiskujejo med drugimi tudi bolnike v bolnišnici za jetične, a vedno naletijo na sokagakajce, ki bolnike uče, jih zabavajo, jim kupujejo darove, radijske sprejemnike itd., ter jih vabijo v organizacijo. Tudi tu pred našo hišo prireajo večer za večerom veselo petje in molitve.

So pa tudi duše, ki se odpirajo božjemu soncu. Mnoge matere otrok iz vrta se vneto uče katekizma in upamo, da bodo še letos nekatere deležne svetega krsta.

Jaz sem še vedno zaposlena pri dekletih v penzionatu. Zelo so založene z delom, ker istočasno študirajo in delajo. Od 27 so samo tri katoličanke. Upam pa, da tudi pri drugih ljubezen, ki jim jo skazujem, ne bo brez sadu. Mnoge, ki so zapustile naš penzionat, se radi vračajo k nam na obisk, pa spet lahko vsadimo kako dobro seme v njihovo mišljenje in hotenje.“

FORMOZA

Sestra ANICA MIKLAVČIČ, ki je leta delovala na Kitajskem, potem pa še na Japonskem skoraj 20 let, je bila lani poslana na Formozo, da tam zlasti s svojim poznanjem kitajščine in kitajske duše pomaga pri ustanavljanju in prvih apostolskih korakih nove postojanke, ki jo je njena družba na otoku, trdnjavi narodne Kitajske, ustanovila. Objavljamo prvi dve pismi iz tega njenega novega

misijona. Prvo je pisano 21. novembra 1968:

„Kakor vidite, vam pišem že s Formoze, kamor smo dospele 15 novembra. Ne morem popisati sreče, da sem spet med mojimi dragimi Kitajci. Začele smo z otroškim vrtcem, nato bomo uvedle tudi mali penzionat za dekleta, a glavno bo to, za kar so nas poklicali: da bomo v pomoč tukajšnjemu misijonarju, očetu frančiškanku. Skrb za cerkev, petje, katekizem, nedeljska šola, obisk ubogih po domovih. Pater nam je pripravil hišico na misijonu, dva koraka od župne cerkve, ki jo sedaj zidajo in bo končana za blagoslov 8. decembra, kakor upajo. Cerkev je majhna, a lepa, in bo gotovo privabila veliko ljudi iz okolice, saj spada v področje misijona kakih 120.000 duš. Tu okoli nas je veliko šol, celo univerza, a zvečine niso krščanske. Lepo prosim vas in dobrotnike, da pomagate tej cerkvi, kjer bo teklo toliko velikih ur možega dela z otroki, nlačati križev pot, ki ga misli misijonar naročiti pri sosednih jezuitih: ti imajo delavnico za takšne stvari; stal bo 300 dolarjev. Dobri oče misijonar se je obrnil name, da pri svojih rojakih skušam to vsoto izprositi. Druge pa prosi za drugo pomoč. Kdo mi pomore zbrati ta denar?“

V naslednjem pismu 20. januarja letos pa sporoča:

„Ubogi naši Kitajci, kako revno živijo... Deklice, ki pridejo k nam, so kar bose in raztrgane, vedno gledajo, da bi kaj dobile. Pa niso brez staršev; imajo dom, hodijo v šolo, a so silno zapuščene. Treba jih bo poučiti o Kristusu, vzbuditi v njih živo vero. Jaz sem jih zbrala že lepo število, ker jih učim cerkveno petje in že pojejo pri nedeljski maši.“

HONGKONG

O tem, kako živi misijonar STANKO PAVLIN SDB na novi postojanki, kjer je predstojnik in ki se imenuje šola sv. Antona, zveemo iz treh njegovih pisem, ki nam jih je pisal od začetka novembra lani do konca januarja letos:

„Kot že veste, sem na novi postojanki. Župnija sv. Antona je postala nova šola in mene so določili za ravnatelja. Vsi učitelji in učiteljice so laiki. Imamo 1400 šolarjev. Zdaj je to šele osnovna šola. Imam pa tudi veliko dela na fari. Te dni se je mudil v Hongkongu naš višji predstojnik g. Ricceri. Ob njem so se zbrali vsi provinciali in rektorji iz Hong Konga, Japonske, Koreje, Filipinov, Vietnama in Siama; med drugim so tudi opravili duhovne vaje. Ker sem istočasno tudi podpredstojnik provincialne hiše, kjer so gostje bivali, sem imel tiste dni še posebno veliko dela.

Potreben sem bolj kot kdaj vaših molitev in tudi gmočne pomoči, saj so naši šolarji splošno iz najrevnejših slojev. Za božič bom krstil dvajset fantov naše šole. Drugi se že pripravljajo. Tudi novokrščenci imajo potem še dolgotrajen pouk krščanskega nauka.

13. februarja pa me provincial pošilja na Japonsko, da bom tam predaval. Kajpada sem vesel, da me tja pošiljajo, saj sem dolga leta prej tam preživel. Upam, da bom lahko obiskal tudi slovenske misijonarje in misijonarke.“

V Hongkongu deluje tudi sestra ERNESTA KOSOVEL, ki nam je lani ob koncu leta pisala:

„Prejšnji teden sem se vrnila iz Evrope, pa sem našla tri lepe knjige, ki ste mi jih poslali. Srčna hvala dr.

Filipu Žaklju za molitvenik 'Zdrava Marija' in Južnoameriški Baragovi zvezi za 'Barago na oltar'. Še prej pa sem po g. Wolbangu prejela pomoč iz sklada za vse slovenske misijonarje. Tudi za to bogplačaj! Imamo vedno dosti revežev, ki nestrpno čakajo pomoči od nas. Pa tudi dušnih revežev imamo tu v bolnišnici velinko. Spomnite se tudi teh v molitvi, da bi jih preskušnje in trpljenje približalo in vrnilo k Bogu.

Predstojniki so me po 31 letih delovanja v misijonih poslali domov, da pozdravim mamo. A lahko si mislite, kako mi je bilo, ko mi je sestra Dora, ki je vneto poverjenica KM v Trstu, povedala, da nama je mama nekaj dni prej umrla. Doma sem bila nekaj časa pri sorodnikih, ostali čas počitnic pa sem prebila v Italiji pri sosestrah. Bila sem tudi v Rimu in bila navzoča ob velikem dogodku, ko je sv. oče podelil 500 misijonarjem in misijonarkam misijonski križ.“

VIETNAM

Iz goriškega Katoliškega glasa ponatiskujemo pismo misijonarja g. Andreja Majcna SDB iz Vietnama, ki ga je goriški list objavil 20. februarja letos.

„Pred skoraj sto leti je francoski zdravnik Jarsin v tedanji francoski koloniji Indokini odkril gore, kjer živijo posebne vrste rodovi, prav nič sorodni z Vietnamci. Pripadajo malajski rasi in se delijo na številna plemena, katerih vsako govori svoj jezik; vendar so si ti jeziki med seboj zelo podobni ter sličijo laoškemu in kambodžanskemu. Tu v Vietnamu te rodove označujemo z besedo gorjanci“.

Francozi so kmalu odkrili, da bi se dalo v tem zmernem podnebju sredi

gora in med miroljubnimi gorjanci z lahkoto zgraditi prijetna letoviška naselja. Tako je nastalo veliko mesto Dalat, ki je povezano s Saigonom z železnico in asfaltiranimi cestami. Tudi tu v Tram Hangu, kjer imamo naš salezijanski noviciat in malo semenišče, je bilo svoj čas majhno francosko letovišče. Salezijanci so pred 16 leti nekaj letoviških hiš kupili in preuredili za svoje namene in to je bil povod, da sem se tudi jaz znašel po umiku iz Severnega Vietnama v teh gorah.

Naj o naših gorjancih povem še tole: Če se bo v bodočnosti našel kak dr. Luther King, ki bi te preproste ljudi malo kulturno dvignil, vzbudil v njih zavest skupnosti in jih povezal, utegnemo imeti tukaj čez nekaj desetletij hude rasne boje med Vietnamci in temi prvotnimi prebivalci. Komunisti nimajo kaj prida vpliva nanje, ker so družinsko med seboj silno povezani. Kadar kam gredo, gre vsa družina skupaj.

Tu blizu je plantaža čaja, kamor Vietkongovci radi prihajajo na obisk. Zadnjič so prisilili dva tovarnjaka, napolnjena z rižem, da sta morala zapeljati v gozd. Lepo in vljudno so vozačema dali potrdilo o prejemu riža, da bodo vse pošteno plačali „po osvoboditvi“. Kmalu nato so odpeljali v gozd 10 delavcev iz čajne tovarne in stražnika. Mlajše so mobilizirali, tri starejše in stražnika pa poslali nazaj, a so potem stražnika pred njegovim domačim pragom ustrelili.

Tam doli v Saigonu je pa res žalostno. Vietnamci in Američani bombardirajo predele mesta, kjer so se ugnedili komunisti. Ubogi ljudje bežijo in od daleč gledajo rdeče plamene, ki požirajo sad njihovega truda tolikih let. Res je, da njih barake niso veli-

ko vredne, so le za silo zbite hišice, pa ko so ti ubogi ljudje ob nje, so ob vse.

Nedavno sem prejel pismo od mojega nekdanjega učenca v Saigonu, ki piše, da je zelo nevarno hoditi po mestu, kjer rakete padajo na vse strani. „Čudno je pa le — tako piše — da ljudje živijo, kot bi vojne sploh ne bilo. Kakor hitro streljanje nekoliko pojenja, so ulice, gostilne in trgovine zopet polne ljudi.“

Časopisi so te dni pisali, da se je v Sajgonu lansko leto rodilo štirikrat več otrok, kot pa je ljudi umrlo. Ljudje skušajo pač vsak po svoje izkoristiti vojno, ki prinaša s seboj razne socialne bolezni kot na primer korupcijo. Časopis, ki sem ga bral, pravi, bi je korupcija res žalosten pojav in ga je treba z vsemi silami pobijati, da bi pa zdravilo proti njej, ki ga vsiljujejo komunisti, to bolezen še poslabšalo. „Ti pravijo, da hočejo narod osvoboditi korupcije, pa bi nas radi ‘osvobodili’ svobode. Če oni zmagajo, bi morali takoj ustanoviti novo ‘Osvobodilno fronto’, da bi nas rešila kitajskega komunizma in njegove tiranije. Konec koncev je lažje prenašati zlorabo svobode kot pa biti oročan vse svobode in postati suženj.“ Tako pravi ta budistični časopis.“

Najnovejše pismo misijonarja A. Majena z dne 27. aprila letos, je pa naslednje:

„Danes sem v Saigonu, kjer sem končal duhovne vaje. Vesel sem bil posebno zato, ker imamo že veliko večino vietnamskih sobratov, duhovnikov, klerikov in precej laikov. Povečini so moji bivši provinci ali pa (nekatere) moji gojenci. Imel sem tudi poseben tečaj za laike, da bi diskutirali o formaciji tega osebja, ki naj se usposobi še bolj, da postanejo učitelji

tehniških šol. Veliko od njih ima že precej odgovorne službe. Rečem vam, da sem vesel tega uspeha, pa to povem ne iz samozadovoljstva, pač pa, ker ste mi slovenski dobrotniki vedno ob strani stali, tako z molitvami, kot tudi z gmotnimi prispevki. Pisal sem vam pred leti o vseh mojih načrtih, ki smo jih z drugimi sobrati uresničili, vse v čast božjo in za rast Cerkve v Vietnamu. Če bom mogel, bom danes ali jutri šel obiskat tudi novomašnika François Xav. Marie Doan Thi Duc, ki bo te dni prejel posvečenje. Poslal mi je vabilo za novo mašo in slavnostno kosilo v Xuan Loc. Seveda tja v tisti kot Vietnamu ne bom šel, ker je težko dobiti prostor na avionu, ceste pa niso vedno varne. Gospa Franja Hočevnarjeva, ki je zanj plačevala, bo tega dogodka gotovo vesela. Tudi škof je z njim zadovoljen. Vidite, spet lep uspeh karitas naših dobrih slovenskih src.

Jutri bom v gosteh pri gospodu Izidorju Le Huong, ki je ravnatelj salezijanske šole v Govapu. Tudi temu gospodu so pomagala blaga slovenska srca pri vzgoji. Obljubil mi je, da mi bo kupil nekaj verskih knjig za moje novince. Sam pa sem v teh časih bolj reven, saj nimam niti ficka v žepu...

Ogledal si bom še delavnice, ki so danes polne strojev. Pred 14 leti sem začel v pravi mizeriji, pa ljubi Bog le vedno kako pomaga. Tudi o tem sem vam pisal pred leti... Vidite, tako je denar, ki ste mi ga pošiljali, lepo naložen in rodi obilen sad tako v vzgoji kot v verskem življenju.

V terek bom odletel z avionom v Dalat. V eni uri bom spet v gorah, potem pa še dve uri do našega noviciata. Imeli smo preobleko na sv. Jožefa: 16 klerikov, ki bodo obljube delali avgusta. Medtem pa se drugi

300 DOSMRJNIH NAROČNIN KATOLIŠKIH MISIJONOV v pomoč Misijonskemu kolegiju Baragovega misijonišča

To pot imamo javiti samo 5 novih dosmrtnih naročnikov, a s tem ni rečeno, da je to že vse, kar se je novih dosmrtnikov javilo od zadnje objave; vemo namreč, da ima poverjenišтво v ZDA tudi nekaj novih dosmrtnih, a nam njih imena še niso javljena. Iz Argentine so trije novi, eden iz Venezuele in ena iz Združenih držav. Tole so:

Argentina: Fani Jamšek, N. N. in Francka Mugerli.

Venezuela: Ivan Šega.

Združene države: Marija Posavec.

Srčna hvala in Bog plačaj!

Tako imamo do sedaj javljenih vsega skupaj 210 dosmrtnih naročnikov iz te akcije. Do števila 300 jih manjka še 90! Plemenite duše, ki imate možnost, na dan! Javite se nam! Kot veste, morete plačati v obrokih!

V naslednjem objavljamo imena vseh dosedaj javljenih dosmrtnikov, urejena po deželah. Ako kdo, ki je javil dosmrtno naročnino v okviru te akcije, samega sebe ne najde navedenega, ga lepo prosimo, da nam pomoto oprsti in nam jo sporočil Objavljeni so po vrstnem redu, kakor so se javljali.

Kanada: Pavla Škrli, Bibijana Čučec, Adamič Anton, Marentič Janez, inž. Viktor Škof, Gruntar Lojze, Senica Janez, Mia Ferkul, Ivanka Levšek, Viktor Novak, Karolina Petrič, Blaž Potočnik, John Slana, Janko Smolej, John Trpin, Frances Zierfeld, Alojzij Dolenc, Jože Sparovec, Franc Levce, Franc Kus, Štefan Novak, Ivan Kavčič, Ivan Preželj, Franc Demšar, Franc Marolt, Jože Cvet, dr. Peter Urbanc, Pleško Izidor, Kastelic Ignac, Glišar Marija, Jereb Jože, Jereb Jožica, Krmelj Mara, Kus Rudi, Medved Jože, Murgelj John, Ostronjč Frank, Ponikvar Mimi, Vale Justi, Zarnik Julka, Žbogar Jožica, Ignacij Gorše, Genorija, Vinko Kokalj, Ivan Zakrajšek, Milka Božnar, Anna Blažič, Rozalija Drew, Čuječevi, Amalija Pavlin, Zora Dimnik, Jože Kokalj, Tine Košir, Jože Dimnik. — Skupaj 54.

Argentina: Anton Rode, Herman Zupan ml., Ciril Markež, Aleksander Avguštin, Antonija Krajnik, družina Bidovec, Franc Mehle, Jakob Franc, Ivanka Kušar, Japelj Tone, Marija Ciperle, družina Karel Škulj, Jazbec Jože, Sušnik Jakob, Sušnik Franc, Leopolda Kavčič, družina Černak, Cesar Jože, Jožica Božnar, Janez Štirn, Peter Grošelj, Ivan Grintal, Rezka Štirn, Danijel Žumer, Ovčjak Maks, Ivan Makovec, Herman Zupan st., Trobec Anica, Dacar Jože, Franc Grbec, družina Urbanija, Margarita Fortich, Jože Mehle, Slavka Bevec, Ivan Mehle, ml., Mikelj Jože, Ludvik Grill, dr. Vinko Brumen, družina Tone Oblak, Franc Škulj, Cof Emil, Mara Šteinhauš, družina Opeka, Jože Markež, Štancer Ludvik, Rezelj Lojze, dr. Jože Dobovšek, Angelca Mikuš, N. N., Ramos Mejja, Lampret Polonca, Viktorija Čop, N. N., Slovenska vas, Ignacij Glinšek, Franc Novak, Fani Jamšek, N. N., in Francka Mugerli. — Skupaj 57.

Združene države: Inž. Jože Sodja, dr. Frank Puc, st., družina Kuhelj, Josephine Mokorel, Antonija Burger, Maks Ovníč, Jennie Zupan, Ivana Pretnar, Rudolf Knez, Anne Nemeč, Catherine Jereb, Ivanka Rozman, Joseph Vovk, Josephine Beričič, Joseph Ferkul, Mary C. Hribar, Angela Gospodarich, Mr. in Mrs. Vid Rovaneš, Mary Krampel, Agnes Leskovec, Josepha Šeskar, Miro Celestina, William Kuntara, Jože Paternost, Mary Strojina, Louis Hribar, John Hožvar, Frank Cerar, Mary Marolt, Albina Gostič, Lojze Vrtačnik, Frances Kosem, Josephine Pavli, Joseph Levstik, Pavlina Russ, Agnes Bojc, Frank Kamlin, Maria Mlinar, Angela Čebaček, Mary Hechevar, Anne Ahačič, Jakob Stražišar, Milan Kopušar, Andrej Remec, Marija Posavec. — Skupaj 45.

Italija: Pierina Blasina, N. N. in N. N. po Marijini družbi, Via Risorta, Trst, družina N. N., Trst, Alojzija Pacarini, Ivan Kretič, Klanjšek Pavla, Ivanka Knez, Fani Mosetti, Polh Majda, Bucik Lucija, Germek Alojzij, Fani Brezovšek, Ani Vižintin, Marijan Hrovat, Francka Jerončič, Marija Žigon, Marija Orel, Marija Perhauč, Felicita Vodopivec, Angela Sana, Crosso Josepina. — Skupaj 22.

Avstrija: Prof. Hutter, Ana Hutter, Wakounig, Jančar Franc, Janez Poličnik, Maček Janez, s. Gonzaga Kobentar, Frančiška Zikulnik, dr. Ferdinand Kolednik, Uršula Rander, dr. Franc Zeichen, Valentin Ogriš. — Skupaj 14.

Avstralija: Janez Klinar, Franc Šveb, Julija Maržun, Marija Martin, A. M. Cuderman, N. N., J. Šterbenc. — Skupaj 7.

Južna Amerika (poleg Argentine): Marija Ilija, Marija Ilija (ponovno), usmiljenke v bojnišniči Miraflores, Ivan Šega. — Skupaj 4.

Francija: Družina Kogoj, Ivanka Mlakar, Tone Dejak. — Skupaj 3.

Nemčija: Dr. Ignacij Lenček, Franc Šeskar, o. Janez Sodja. — Skupaj 3.

Belgija: Žakelj Vinko. — 1.

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1968: V Argentini in sosednih deželah: navadna 900 pesov, podorna 2000; dosmrtna 10.000. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, CHICAGO, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Andrej Prebil CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Stanislav Boljka CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Mejač CM, 95 MacDonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, Kapellengasse 15, Kärnten.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101, Australia

Vseh skupaj do sedaj 210. — Pripominjamo, da tu navajamo samo dosmrtnike te naše akcije v izomač gradnji Misijonskega kolegija. Je pa še lepo število onih, ki so se že prej javljali in plačali dosmrtno naročnino. Kot smo že rekli, bomo ob priložnosti tudi imena teh objavili, kajti ti se tej akciji z dosmrtno naročnino sploh ne morejo pridružiti, ker so že dosmrtniki; a mnogi od njih vseeno darujejo lepo vsote v isti namen.

MISIJONSKI DAROVI

ZA DRUŽBO ZA ŠIRJENJE VERE

Grilec Marija in Jože, 500 pesov;
Jakob Maček in družina, 300 pesov,
oboji v Argentini.

ZA TISKOVNI SKLAD KM

Ana Jug, Buenos Aires, 100 pesov;
Pavličič Julijana, Avstralija, 5 dol.

V SKLAD ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE

Kanada: Ga. Bibijana Čujec, 10 dl.
Gorica: Marija Durjava v zahvalo
za prejeto milost, 2000 lir.

Avstralija: šolske sestre v Kewu,
2 avstr. dolarja; N. N., po šolskih
sestrah, 4 dolarje.

Argentina (v pesih): Ana Božnar,
Castelar, 350; N. N., Villa Madero,
3000; Belih Janez, San Justo, 500; g.
Albin Avguštin, 1200 in Mehle Ivan
iz Tablade, 10.000 pesov.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Pirh za g. Buha na Madagaskarju,
N. N., Slovenska vas, 3000 pesov;
Fredri Žitnik, Slovenska vas, za g.
Buha, 400; Bibijana Čujec, Kanada,
za Janjo Žužek v Ugandi 10 dolarjev.

ZA MISIJONE

Lojze Vrtačnik, Cleveland, ZD, 20
dolarjev.

VSEM TISOČKRAT BOG POVRNI!

Vatikanski cerkveni zbor spodbuja vse, posebno pa tiste, ki nosijo skrb za vzgojo drugih, naj se trudijo vzgojiti ljudi, ki bodo v poslušnosti nraavnemu redu ubogali zakonito oblast in ki bodo ljubitelji prave svobode; ljudi, ki bodo v luči resnice o stvareh napravljali osebne sodbbe, urejali svoje odnose s čutom odgovornosti in si prizadevali vršiti to, kar je resnično in pravično.

Izjava o verski svobodi

Correo Argentino Suc. 37	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 3143
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 5612

Registro de la Prop. Int. N° 977.679
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires